

ЗАКОН

от...

за изменение на Закона за защита на животните

Член 1. В Закона за защита на животните от 21 август 1997 г. (Държавен вестник от 2023 г., брой 1580) в член 12 след параграф 4b се добавя параграф 4с, който гласи следното:

„4с. Забранява се отглеждането или развъждането на животни с ценна кожа, с изключение на зайците, както е посочено в член 2, параграф 4 от Закона от 10 декември 2020 г. за организацията на развъждането и размножаването на селскостопански животни (Държавен вестник от 2021 г., брой 36), с търговска цел, по-специално с цел получаване на кожи или други техни части от тях.

Член 2. Операторите и земеделските стопани, които извършват дейностите, посочени в член 12, параграф 4с от Закона, изменен с член 1 към датата на влизане в сила на Закона, имат право да ги извършват до 1 януари 2029 г. въз основа на съществуващите разпоредби.

Член 3. 1. Операторите или земеделските производители, посочени в член 2, имат право да предявят иск към Държавната хазна за обезщетение за финансовите загуби, понесени в резултат на необходимостта от спазване на разпоредбата на член 12, параграф 4с от Закона, изменен в член 1.

2. Обезщетението, посочено в параграф 1, включва обезщетение за финансовата загуба, без печалбата, която операторът или земеделският производител биха могли да постигнат, при условие че загубата не е била настъпила.

Член 4. 1. Обезщетението се определя на 25 % от средния годишен доход на оператора или земеделския стопанин, посочен в член 2, наричан по-долу „заявителят“, от неговите дейности, посочени в член 2, за периода 2021—2023 г., който е прекратил дейността си преди 1 януари 2025 г.

2. Обезщетението се определя на 20 % от средния годишен доход на заявителя от дейностите, посочени в член 2, извършени от него в периода 2021—2023 г., който е прекратил дейността си преди 1 януари 2026 г.

3. Обезщетението се определя на 15 % от средния годишен доход на заявителя от дейностите, посочени в член 2, извършени от него в периода 2021—2023 г., който е прекратил дейността си преди 1 януари 2027 г.

4. Обезщетението се определя на 10 % от средния годишен доход на заявителя от дейностите, посочени в член 2, извършени от него в периода 2021—2023 г., който е прекратил дейността си преди 1 януари 2028 г.

5. Обезщетението се определя на 5 % от средния годишен доход на заявителя от дейностите, посочени в член 2, извършени от него в периода 2021—2023 г., който е прекратил дейностите преди 1 януари 2029 г.

Член 5. 1. Обезщетение се предоставя по писмено искане на заявителя, подадено до министъра на селското стопанство.

2. Искането, посочено в параграф 1, съдържа:

- 1) посочване на органа, до който е отправено искането, и на въпроса, до който се отнася;
- 2) име, фамилия и адрес на заявителя;
- 3) информация за доходите, посочени в член 4;
- 4) дата на прекратяване на дейностите, посочени в член 2;
- 5) номер на банковата сметка, по която ще се изплаща обезщетението;
- 6) дата и подпис на лицето, подаващо искането.

3. Искането се придружава от следните подкрепящи документи:

- 1) информация за доходите, посочени в член 4;
- 2) Дата на прекратяване на дейностите, посочени в член 2, както е определено от компетентния областен ветеринарен лекар във връзка с искането, посочено в член 7 от Закона за защита на здравето на животните и контрол на инфекциозните болести по животните от 11 март 2004 г. (Държавен вестник от 2023 г., брой 1075).

Член 6. 1. Решението за обезщетение се взема от министъра на селското стопанство.

2. За да провери данните, съдържащи се в искането, министърът на селското стопанство, може да извършва одити или да организира извършването им. Ако размерът на обезщетението надвишава 100 000 PLN, одитът е задължителен.

3. Министърът на селското стопанство издава решение за обезщетение не по-късно от 3 месеца от датата на подаване на заявлението. Това решение е окончателно.

4. Обезщетението се изплаща в срок от тридесет дни от датата на връчване на решението на заявителя.

5. Ако заявителят има просрочени публични задължения към датата на обезщетението, тези просрочени задължения подлежат на приспадане от дължимото обезщетение.

Член 7. 1. Заявител, който е недоволен от решението относно обезщетението, може да предяви иск пред обикновените съдилища в срок от тридесет дни от датата на постановяване на решението по въпроса.

2. Предявяването на иск, посочен в параграф 1, не спира изпълнението на решението.

3. Държавната хазна се представлява от министъра на селското стопанство по делата пред общия съд, посочени в параграф 1.

4. Не се начислява такса за предявения от заявителя иск за обезщетение.

Член 8. Разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс се прилагат към производството в случаите по член 6, освен ако не е предвидено друго.

Член 9. Искането за обезщетение се погасява по давност една година, считано от датата, на която заявителят е прекратил дейностите, посочени в член 2.

Член 10. Искът за обезщетение преминава към правопримениците на заявителя.

Член 11. Служител на оператора или земеделския производител, посочен в член 2, чието трудово правоотношение е прекратено поради необходимостта от спазване на изискванията, посочени в член 12, параграф 4с от Закона, изменен в член 1, има право на обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение в размер на тримесечно възнаграждение, определено в съответствие с правилата, приложими за изчисляването на паричния еквивалент за годишен отпуск. Разпоредбата на член 8, параграф 1 от Закона от 13 март 2003 г. относно специалните правила за прекратяване

на трудовите правоотношения със служители по причини, които не са свързани със служителите (Държавен вестник от 2024 г., брой 61), не се прилага.

Член 12. Доходът от обезщетение не представлява доход по смисъла на разпоредбите относно данъка върху доходите на физическите лица и разпоредбите относно корпоративния данък върху доходите.

Член 13. Законът влиза в сила 14 дни след публикуването му.